

WEIN ZEITUNG

UNGARISCHE

ZEITUNG

Deutsches amtliches Organ des Landesverbandes der Ungarischen Weinhändler

Schriftleitung und Verlag:
Budapest, VI., Podmaniczky-utca 49
TELEFON: 8-39
Kön. ung. Postspark.-Konto Nr. * 12.591
Wiener Vertretung:
XXI., Hauptstrasse 29
Osterr. Postsparkassenkonto Nr. 79.704
Inseratenaufnahme durch alle Annoncen-
büros im In- und Auslande

Volkswirtschaftliche Wochenschrift

für Weinhandel, Weinbau, Kellerwirtschaft
und verwandte Branchen

Erscheint einmal wöchentlich ** In der Lesezeit täglich

Bezugspreis für das Inland,
Deutschösterreich und SHS:
Ganzjährlich: Kronen 150.—
Halbjährlich: Kronen 75.—
Für Deutschland und für alle
anderen Staaten des Weltpostvereines
Ganzjährlich: Mark 55.—
Halbjährlich: Mark 27.50
Einzelnnummer: Kronen 3.—

An die Mitglieder
unseres
Landesverbandes

Diese Nummer unseres Blattes gelangt an sämtliche Mitglieder unseres Landesverbandes zur Versendung. Für jene Mitglieder, deren Abonnement bereits abläuft, sowie für jene, die noch nicht abonniert haben, legen wir Postsparkassen-Erlagscheine bei. Wie auch aus dem in dieser Nummer veröffentlichten Jahresberichte des Landesverbandes der Ungarischen Weinhändler zu ersehen, ist die Ungarische Weinzeitung das amtliche Organ des Verbandes und wir hoffen, dass wir auch in der kurzen Zeit unseres Bestandes den Nachweis geliefert haben, wie notwendig die Gründung dieses Fachblattes gewesen.

Wir ersuchen auch die Mitglieder unseres Verbandes in der Provinz uns allwöchentlich, spätestens bis Donnerstag telegraphisch über den Stand in den Weingärten und den Gang des Geschäftes zu berichten.

Das Abonnement auf unser Blatt beträgt

Halbjährig K 75.—

Ganzjährig K 150.—

Inserate sind spätestens bis Donnerstag zu beordern.

Schriftleitung und Verlag
der
„Ungarischen Weinzeitung“

Generalversammlung des Landesverbandes der Ungarischen Weinhändler

(s.) Samstag nachmittag hielt der Landesverband der Ungarischen Weinhändler seine Generalversammlung. Sie verlief vollständig programm-gemäss: Der Verbandspräsident Arthur von Belatiny eröffnete die Sitzung mit einer kurzen Ansprache, worauf der Jahresbericht und die Unterbreitungen des Kassiers ohne jede Debatte zur Kenntnis genommen und das Absolutorium erteilt wurde. Folgten die Wahlen, die mit Akklamation vorgenommen wurden. Hiemit war die Generalversammlung nach kaum halbstündiger Dauer zu Ende.

Vor allem ein freies Wort der Kritik. Der Generalversammlung wohnten siebzehn Verbandsmitglieder bei. 17 von 178. Diese Ziffern bedürfen keines weiteren Kommentars. Und noch eines: der Weinhandel befindet sich in überaus kritischer Lage und es wäre sachlich überaus vorteilhaft gewesen, wenn über diese Lage eine Debatte abgeführt worden wäre. Sie hätte gewiss ihren Widerhall in der Tagespresse gefunden, hätte aber auch ihre Wirkung

nach oben nicht versagt. Wie ganz anders hat sich die Generalversammlung der Weingartenbesitzer gestaltet, über welche wir in der jüngsten Nummer unseres Blattes berichtet hatten. In dem Jahresberichte ist die Tatsache angeführt, dass der Verband die regulären Wochensitzungen eingeführt hat. Sie tagen jeden Samstag nachmittag. Wir wollen hoffen, dass unser Mahnwort, das wir im Interesse nicht nur des Verbandes, sondern der allgemeinen volkswirtschaftlichen Interessen erheben, seine Wirkung nicht verfehlen wird.

Mit Anerkennung müssen wir des Jahresberichtes gedenken, den unser Sekretär Vágó der Generalversammlung unterbreitete. Er gibt ein klares Bild jener grossen Arbeit, die der Verband geleistet und auch jener Erfolge, die er tatsächlich errungen hat. Jede einzelne Zeile dieses Berichtes zeugt dafür, wie notwendig der Zusammenschluss des Weinhandels in einem Landesverbande war. Der Bericht zeugt dafür, dass der Verband treu an

seinem Programme festgehalten, dass er aber auch neben den Interessen der Branche stets auch das Interesse der Allgemeinheit verfochten hat. Es muss festgestellt werden, dass die Leitung des Landesverbandes zu jeder Frage des Weinhandels Stellung nahm u. in der energischsten Weise dessen Interessen vertreten hat. Wenn nicht jene Erfolge erzielt wurden, die zu wünschen waren, liegt dies wahrlich nicht an der Leitung unseres Verbandes. Wir würden nur wünschen, dass neben jenen Männern, die derzeit an der Spitze des Verbandes stehen, je mehr Mitglieder unserer Branche werktätig an den Aktionen des Verbandes mitarbeiten würden. Nur Einigkeit macht stark — und heute tut Einigkeit mehr denn je not.

Der Jahresbericht gedachte auch inschmeichelhafter Weise der Tätigkeit unseres jungen Blattes: die Anerkennung ist uns nur ein Ansporn, dahin zu streben, die Interessen des ungarischen Weinhandels nach jeder Richtung hin zu fördern.

PALUGYAY J. ÉS FIAI

WIEN

Iroda és pince
XIX., Heiligenstädterstrasse 33.
Telefon: 94273.
Transito pince
XII./1. Südbahnhof »Matzleindorf«
Telefon: 10647.

BUDAPEST

Iroda
V. Dorottya-utca 3.
Telefon: 1283 és 9219.
Pince

BUDAFOK

Telefon: 85.

POZSONY

V. Lamaci-ut 1-3.
Telefon: 11 és 1853.

A Magyar Borkereskedők Országos Egyesületének hivatalos közleményei

A Magyar Borkereskedők Országos Egyesületének 1920. május 29-én délután 3 órakor a Magyar Keresk. Csarnok helyiségében megtartott rendes évi közgyűlése

Belatiny Arthur elnök megnyitja az ülést, üdvözli a megjelenteket.

A jegyzőkönyv vezetésére Vágó István György titkár urat, annak hitelesítésére Steiner Mihály és Baló Zsigmond urakat kéri fel.

Arra való tekintettel, hogy a közgyűlésen esetleg választások lesznek foganatosítandók, háromtagú szavazóbizottságot küld ki, melynek elnökéül felkéri Steiner Mihály urat, tagjaiul pedig Schwarz Adolf és Dietz Miksa urakat.

Vágó István György titkár ur előterjeszti a következő

évi jelentést.

Tisztelt Közgyűlés!

Alábbiakban van szerencsém a tisztelt Közgyűlés elé terjeszteni az igazgatóságunk jelentését az egyesületnek a lefolyt 1919/1920. egyesületi évben kifejtett tevékenységéről.

Nem látszanék helyén valónak, ha e helyen részletes fejtegetésbe bocsátkoznám annak, hogy miért volt az elmúlt esztendő a borkereskedelem számára a legváltóságosabb évek közül való; hiszen ugyanazok az okok, amelyek a borkereskedelemre nézve fenforogtak, fennálltak hasonló mértékben a kereskedelem egyéb ágaira is. Nem kívánunk részletesen kitérni a bolszevizmus okozta károokra, s a román megszállás okozta tarthatatlan állapotok felett is napirendre kívánunk térni. Ezek az események bármily vészterhesek és nehezen elviselhetők is voltak, immáron elmúltak és csak keserűen fájó emlékek maradtak meg és a gazdasági konszolidációnak azon teljes hiánya, amelynek visszaállításáért a hazai borkereskedelem és borgazdaság érdekében egyesületünk minden erejének megfeszítésével dolgozott, dolgozott pedig azért, mert teljes tudatában volt annak a közgazdasági igazságnak, hogy hazánkat rendezett közgazdasági viszonyok, nevezetesen pedig valutáris viszonyok közé csak megfeszített termelés és exportra való dolgozás juttathatja.

Ezen igazság felismerésének ténye már egymaga is körvonalazza egyesületünk ez évi működésének legfontosabb irányát. A borexport legnagyobb mértékben való megkönnyítése a kérdés körüli valamennyi részletnek felölelése merítették ki az egyesület munkásságának nagy részét.

Nem mulasztotta el egyesületünk természetesen figyelemmel kísérni a belkereskedelmi és gazdasági vonatkozású ügyeket sem; egyszerűség kedvéért legyen szabad egyesületünk tevékenységéről szóló jelentésünket kronologikus sorrendben előterjeszteni.

A proletárdiktatura megszűnte után egyesületünk legelső teendői közé tartozott, hogy a borkereskedelem fennállott status quo ante-

a lehetőség szerint visszaállítsa. Ezen törekvésének eredményeképp jelent meg a hivatalos lap 1919. évi szeptember hó 7-i számában azon kormányrendelet, amely kimondotta, hogy a proletárdiktatura kitörése óta megkötött, de még nem effektuált borüzletek meg nem kötöttek tekintendők. A kormányrendeletnek ezen szövege azonban félreértésekre adván alkalmas, az egyesület utóbb szorgalmazta annak rendeleti uton való precizizálását, hogy milyen ügylet tekinthető megkötöttnek. A rendeletnek eme kiegészítő része a hivatalos lap 1919. október 19-i számában jelent meg.

A román megszállás befejeztével, amidőn már elvben alkalmas lett volna kereskedőinknek az Ausztriába és a további külföldre való utazáshoz, ennek a forgalom szempontjából, nevezetesen pedig a borexport szempontjából elsőrangú fontosságú kérdésnek a megoldás stádiumába való juttatása céljából egyesületünk titkársága társegyesületekkel egyetértőleg lépéseket kezdeményezett oly irányban, hogy egyrészt a kereskedőknek a főkapitányság részéről kiállítandó passzusok, hosszas igazolási eljárások nélkül állíttassanak ki, másrészt megadassék a módja annak, hogy az Ausztriába való beutazáshoz szükségelt osztrák beutazási engedély a szokásos három héti várakozási időnél gyorsabban állíttassék ki. Akcióinkat teljes eredmény kísérte, amennyiben rövid idő lefolyásán belül az államrendőrség a passzusokat rövid egy-néhány óra alatt, az osztrák követség pedig a kereskedők igazolt kereskedelmi célú utazásai számára szóló visumokat 48 óra alatt adta ki.

Az utazási kérdésekkel kapcsolatosan, noha kizárólag a belföldi relációkra vonatkozólag, egyesületünk a főkapitánysághoz a borkereskedők utazási igazolványára tárgyában a következő előterjesztést tette:

Tekintetes Főkapitányság!

Tisztelettel alulírott egyesületünk, mint a borkereskedelemnek egyetlen országos szervezete, a következő sürgős kérelemmel fordul a Tekintetes Főkapitányi hivatalhoz:

A folyamatban levő szünetekkel bekövetkezett az az időpont, amidőn a bortermés értékesítése a termelők és a kereskedőknek egyaránt a legsürgősebb feladatát képezi. A mai teljesen leromlott közlekedési viszonyaink mellett ez a feladat óriási terhet és áldozatot jelent, különösen a borkereskedelemre nézve. A borkereskedő az utazási igazolványok kiállításának fennálló rendszere mellett napokig kénytelen a lakása szerint illetékes kerületi kapitányságok előtt személyesen tölteni, hogy utazási igazolványt nyerjen és a tennelőt bortelepén felkeresse, borát megvehesse és annak értékesítése iránt a további intézkedéseket megtehesse. Azonban, ha ily hosszú utánjárás, ácsorgás és idővesztés révén az utazási igazolványt meg is szerezte, az csak egy utirányra

szól, holott a legális bornagykereskedő, amilyenek kivétel nélkül a tisztelettel alulírott egyesületnek tagjai, az összes hazai bortermelő vidéket fel szokták keresni, amely célnak természetesen a mai rendszerű igazolvány nem felel meg. A mai rendszer szerinti állapot, amely a venni szándékozók a telep felkeresésében megakadályozza, a bortermelő szempontjából is hátrányosan befolyásolja a rendes, a kereslet és kínálat viszonyán alapuló árak alakulását. Kérelmünk odairányul:

kegyeskednék a borkereskedelmi szakma speciális helyzetét és a szakma rendkívüli fontos gazdasági hivatását külön mérlegelés tárgyává tenni és az utazási igazolványok tekintetében ezen szakmára nézve olyan rendszert sürgősen életbe léptetni, mely szerint alulírott egyesületünk, mint erkölcsi testület kumulatív beadványban terjesztene elő a kellő adatok kapcsán a Tekintetes Főkapitányságnak, vagy a Tekintetes Főkapitányság által megbízandó más hatóságnak az utazási igazolvány iránti kérelmeket, megjelölve egyszersmind azokat a borvidékeket, amelyeket az illető tagunk fel akar keresni.

Ez a rendszer egyrészt a mai súlyos viszonyok között óriási könnyítéseket jelentene a kereskedőknek gazdasági hivatásuk ellátása terén, de másrészt a különböző, amugy is túltérhelt kerületi kapitányságokat terhelmentesítené azon nagyszámú kérelmekről, amelyeket a kereskedők a mai decentralizált rendszer mellett kerületenként külön-külön előterjesztenek.

Maradtunk, javaslatunkat a Tekintetes Főkapitányi Hivatalnak szíves jóindulatába ajánlván, mely tisztelettel:

Magyar Borkereskedők Orsz. Egyesülete.

A román megszálló csapatok uzusként bevezették azt az eljárást, hogy a Budafokra, valamint Budapestre érkező borszállítmányok 25-100%-ig terjedő kontingensét kompenzáció nélkül elrekvirálták, hivatkozással egy állítólagos oly rendelkezésre, amely szerint a román hadsereg élelmezését szolgáló cikkekkel a hadseregnek rekvirálási joga van. Titkárságunk Emich akkori kereskedelemügyi államtitkárnál, továbbá az ententeközi katonai bizottságnál több ízben eljárta ezen anomáliák megszüntetése végett. Igazgatóságunk foglalkozott azon nehézségekkel, amelyek abból származnak, hogy a bankok fizetés gyanánt állandóan 10.000 koronás bankjegyeket utalnak ki, mely bankjegyeket a vidékre vásárlás céljából elutazó kereskedő felhasználni nem tud, egyrészt, mert a 10.000 koronás bankjegyeket a vidék nagy bizalmatlansággal, sőt egyáltalán nem fogadja el, másrészt, mert a borkereskedők igen gyakran boraikat kis tételekben vásárolván össze, fizetés alkalmával a termelő eladó nem képes a 10.000 koronásból visszaadni. Ezen okoknál fogva egyesületünk következő beadvánnyal fordult báró Korányi Frigyes pénzügyminiszterhez.

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

Tisztelettel alulírott egyesületünk, mint a magyar borkereskedelemnek egyetlen országos szervezete, a következő sürgős kérelemmel fordul Nagyméltóságodhoz:

Mia, amikor egyrészt a múlt évi bortermés még a termelőnél van, másrészt a most befejezett szüretelések után elkezdett az az idő, hogy az új termés is forgalom tárgyát képezhesse, a borkereskedőre a termék forgalomba hozatala körül közgazdasági szempontból elsőrendű fontosságú feladat hárul.

A helyzet azonban az, hogy a kereskedő ezen feladatnak nem képes eleget tenni. A bankok ugyanis fizetéseket 10.000 koronásokban utalnak ki a kereskedők számára, ezeket a bankjegyeket pedig a kistermelő nem tudja elfogadni, miután a vételár a legtrifibb esetben tesz ki egy tételben 10.000 koronát, váltani pedig nem hajlandó a kistermelő. A kereskedő tehát vásárolni nem tud.

Alig szükséges fejtegetni, hogy ez a körülmény mily sullyal bír. A bor képezne ma az egyedüli exportképes cikket, a borkereskedelemnek tehát minden eszközzel való védelme és támogatása ugyszólván egyedüli módja siralmas valutáris helyzetünk javításának. Az első lépés ezirányban az, hogy a kereskedőknek a vásárlás lehetővé tétessék.

A Gyáriparosok orsz. szövetségének már eddig is alkalom adatott, hogy tagjai számára 10.000 koronásokat felváltva

Tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, kegyeskedjék ehhez hasonlóan elrendelni, hogy az Osztrák-Magyar Bank budapesti főintézete egyesületünk pénzváltásra jelentkező tagjai részére a 10.000 koronásokat kisebb címletű osztrák-magyar bankjegyekre felváltva. Egyesületünk szavatosságot vállal arra nézve, hogy az ily módon felváltott összegek kizárólag borbevásárlási célokra lesznek fordítva.

Kérelmünket Nagyméltóságod kegyes jóindulatába ajánlván, maradtunk mely tisztelettel:

Magyar Borkereskedők Orsz. Egyesülete.

Igazgatóságunk behatóan s több ülésen foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a bornak Ausztriába való exportálása német-osztrák korona ellenében engedélyeztessék. Egyidejűleg foglalkozott igazgatóságunk azon forgalomban levő híresztelésekkel is, amely szerint a földmivélségi kormány a borkereskedők megkerülésével egy borkivitel szindikátus felállítását tervezné. E két kérdésben igazgatóságunk következő beadvánnyal fordult a kormányhoz.

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

A nagyméltóságú pénzügyminisztérium a napokban azon rendelkezést adta ki, hogy ezentúl osztrák valuta ellenében nem ad borkivitelre engedélyt, hanem még Német-Ausztriába is csupán az osztrák valutától eltérő más valuta lefizetése ellenében engedi ki borunkat. Arról is értesültünk, hogy a Földmivélségi minisztérium a bor exportálását ki-

STADTBUREAU

III. LÖWENGASSE 45
TELEPHON 5343

CHAMPAGNERKELLEREI-MASCHINEN UND
SCHAUMWEINAPPARATE „RADIATOR“

FABRIK:

ROTNEUSIEDL AN D. FAVORITENSTR.
TELEPHON 53122

zárólagos joggal egy konzorciumra akarja bízni.

1. Ezen intézkedések nemcsak hazai összes borkereskedőket érinti végtelenen, hanem ugyanolyan mélyen érinti bortermelőinket is és ennek révén egész közgazdaságunkat. Az osztrák valutának kizárása értesülésünk szerint azon feltevésből történt, hogy borunkat el lehet majd adni más valutákért is és így hozzájárthat közgazdaságunk az annyira szükséges idegen pénzeszközökhöz is. Amennyire igaz az, hogy borunk ezidő szerint nemcsak az egyetlen export terméke Magyarországnak, éppen annyira téves azon feltevés, hogy borunkat az osztrákokon kívül más országok is, vagy hogy az osztrákok más pénznemben való fizetésért hajlandók volnának megvenni. Borunkat ezidő szerint csakis Német-Ausztriába lehet kiszállítani. Ennek akadálya igen nagy részben a szállítási eszközök hiányában, de jelentékeny részben azon körülményben is található, hogy Német-Ausztrián kívül minden más szomszédos, vagy borunkkal elérhető más ország elzárkózik borunk bevitelétől. Cseh-Szlovákia csakis kompenzációs cikkeken ellenében engedi be borunkat. Az ilyen kompenzációs üzleteknél azonban olyan magas áron adja saját termékeit és olyan alacsony áron kívánja a mi borunkat, hogy kettős veszteség is éri a mi közgazdaságunkat. Lengyelország szintén nem engedi be borunkat, valutáját annyira felfúvta, hogy csakis gyógy- és más célokra szükséges és alkalmas borokat enged be. Ilyen boraink nekünk, különösen a folyó évi gyenge minőségű szüret folytán nincsen és mesterségesen borunkat feljavítani a bortörvény értelmében nem szabad, de szesz és cukorhiány folytán nem is lehet. Németországban a bor bevitel annyira meg van szorítva, hogy a megengedett mennyiséget Spanyolországból már is fedezte Németország és ide is legfeljebb még édesített borokat lehetne szállítani, amelyből azonban a most felsorolt körülmények miatt nem tudunk exportálni semmit. Svédországba, Angliába, ha van is borszüreget, szállítani nem tudnánk, mert a szállítási eszközök nemcsak nálunk, de a közbenes országokban is annyira megromlottak és hiányosak, hogy pld. Németország még a személyforgalmat is beszünteti. Tengeren való szállításra a mi borunknál gondolni nem lehet, mert az ideai borunk olyan gyenge minőségű, hogy az a hosszabb tengeri utat el nem bírja. A meglévő borunk ezen távolabb eső országok igényeit éppenséggel nem is elégíti ki, mert azok szokva vannak a nehéz spanyol, olasz és görög borokhoz, honnan a tengeren való szállítás sokkal könnyebben lehetséges, mint tőlünk. Marad tehát az egyetlen kiviteli helynek Német-Ausztria. Német-Ausztria pedig más pénzért, mint saját valutájáért vásárolni nem tud és nem is akar. Igazolja azt, hogy Német-Ausztriának nincs elegendő idegen valutája, amelyért bort vásárolhasson, azon körülmény, hogy Német-Ausztria nem is engedi meg a nála lévő idegen valutákért való külföldi beszerzést, csakis a legnékülözhetetlenebb életszükségleti cikkeket bevásárlását; minden egyéb cikknek vásárlását nem osztrák valuta ellenében csak úgy engedi meg, ha az illető valutát az ő deviza központjánál 1 esztendeig deponálják.

Ez azt jelentené, hogy termelőinknek borszüreget 1 évi hitellel kellene eladni. Ez elképzelhetetlen. Termelőink nem is bírnák nélkülözni egy évi termésüknek árát, mert hiszen a mai termelési viszonyok oly költségesek, hogy csakis akkor fedezheti a bortermelőnek összes évi gazdasági kiadását a folyó évi termés, ha éppen a kivitel megkönnyítése folytán sikerülne elég magas árat borunkért elérni. De még ha volnának is olyan termelőink, akik bírnák egy évi hitellel eladni termésüket, akkor is kezesülhetetlen ez, mert a mi termelőink még nincsenek ahhoz szokva, hogy ők hitelbe, különösen pedig idegen állam alattvalóknak adják el nagy költségekkel produkált termésüket.

Ha tehát Német-Ausztriát önmagunk elzárunk attól, hogy borunkat bevigyük, akkor a helyzet az lenne, hogy a még majdnem teljes egészében meglévő 1918-as évi, valamint az éppen most megszüretelt 1919. évi termésünk teljes egészében a termelők nyakán maradna és mivel békében is, akkor, midőn a szállítási eszközök teljes hiánytalanságukban rendelkezésre állottak, egy évi termésnek elszállítása egy egész éven át foglalkoztatta vasutainkat és hajóinkat és amidőn most vasutaink hiányosak, megromlottak, annyira, hogy legfontosabb gazdasági és ipari termelvények és szükségletek szállítását sem győzik meg, és amidőn végül a hajózás a legrövidebb időn belül teljesen megszűnik a fagyok beállta miatt, hogyan gondoljuk akkor borkészletünket eladni és kiszállítani, ha a szállítási nehézségeken kívül most még ilyen pénzügyi nehézséget is görditünk bortulajdonosaink útjába. Még egy harmadik körülmény is sürgeti boraink mielőbbi eladását és kiszállítását. Ugyanis a mi boraink jelenlegi meglehetősen jó árát kizárólagosan csakis valutánk szerencsétlen alacsony foká idézte elő. Olaszországban a bor, amely erősebb, mint a mi borunk, különösen az idén, literenként másfél líra. Mivel most egy líra 8 korona, tehát egy liter bor ára Olaszországban 12 K-ba kerül. Borunk árának emelkedésében ez felső határ. Ha már most a mi valutánk javulásának indul, akkor borunk ára önmagától kell, hogy essék, mert ha egy líra majd csak 4 K-ba kerül, akkor egy liter bor Olaszországban már csak 6 K-át fog érni, és így a mi borunkért sem lehet annál többet elérnünk. Mihelyt bekövetkezik ez az állapot, akkor hiába akarnók borunkat bárhová is kivinni, mert az olasz és francia bor verseny útját fogja állani ennek. Ha már tehát valutánk ilyen rossz, akkor az ebből előállott egyetlen jót, t. i. export cikkünknek külföldön elérhető magas árát azonnal ki kell hoznánk, mert különben valuta romlásunk egyetlen jó következményétől is el fogunk esni. Azután késői bánat lesz, ha sajnálkozni fog kormányunk és közgazdaságunk, hogy elmulasztottuk borunkat kiadni, amíg azért ilyen árat lehetett elérni, mint most, és annál is inkább késői lesz ez a bánat, mert csakis ez az egyetlen mód van ahhoz, hogy külföldi kivitel útján javítsuk meg pénzünket. A kettő szorosan összefügg. Borkivitelünk javítja valutánkat, a valuta javulásával csökken kivitel lehetőségünk.

Az illetékes minisztériumok feltevése az, hogy Német-Ausztria egyrésztől

annyira a mi borunkra van utalva, hogy minden áldozatot hajlandó érte meghozni és így hajlandó a birtokában lévő idegen pénznemeket is borunkért rendelkezésünkre bocsátani. A másik feltevés pedig az, hogy Német-Ausztria borunkat nem saját magának vásárolja, hanem azt tovább adja idegen államoknak idegen valutáért, és így elegendő idegen pénzneme van Német-Ausztriának.

A mi egészen biztos tudomásunk szerint mindkét feltevés teljesen téves. Német-Ausztria csak addig használhatja a mi borunkat, amíg ez részére kevesebbe kerül, mintha Olaszországból szereznie azt be. Azonban mihelyt akár a vételár összegénél, akár a fizetési eszközök tekintetében akadályokat gördítünk vásárlása elé, akkor azonnal ott van rendelkezésére az olasz bor, amelyet Olaszország a legelőzékenyebben és a legalkalmasabb szállítási feltételekkel kínál részére. Az is tévedés, hogy Német-Ausztria nem a saját szükségletére veszi borunkat. Német-Ausztriába mindeztideig olyan csekély mennyiségű bor jutott ki, hogy ezen mennyiség — figyelembe véve, hogy Német-Ausztriának saját szüreti mennyisége az általában normális termésnek csakis coa. 1/6 részét teszi ki, a tőlünk eddig kiszállított alig számottevő mennyiség Német-Ausztriának saját szükségletét sem fedezheti. Mi ismerjük közvetlenül a német-ausztriai viszonyokat és tudjuk, hogy Német-Ausztriában semmiféle borkészlet nincs; amint valamilyen szállítmány érkezik Német-Ausztriába, azt azonnal fel is használják.

De ha volna is valamilyen felesleg Német-Ausztriának, akkor sem bírná más külföldre eladni, úgy, ahogy mi sem bírnuk eladni azt, mert hiányzanak a szállítási eszközök.

Értesülésünk szerint a földművelésügyi minisztériumnak sikerült bizonyos kisebb mennyiségű bort más külföldre is eladni. Az általa történt eladások azonban a tavalyi és idei termés összes mennyiségéhez képest egészen jelentéktelenek, úgy, hogy ezekből a sporadikus esetekből nem lehet arra következtetni, hogy kivitelre kerülő összes borfeleslegünket ugyanígy el lehessen adni. De még ha a mostani valuta viszonyok mellett eladni lehetne is, elszállítani azonban semmi esetre sem lehet ilyen nagy távolságra és ennek a vége mégis csak az lesz, hogy borunk a termelők nyakán fog maradni. A borok elszállításához nem elegendő a jóakarát, még az eladás sem elegendő, ahhoz hordók is kellenek még az Ausztriába való eladáshoz is igen nagy nehézség van a hordóhiány miatt, dacára annak, hogy Német-Ausztriában a meglévő Német-Osztrák tartány-kocsik szállítják igen nagy részben a bort, azonkívül a német-osztrák borkereskedők most üresen álló hordóikat is felhasználhatjuk erre a célra, de a német-osztrák kereskedők a Magyarországból való szállításra hosszabb idő óta be is vannak rendezkedve, és végül a Német-Ausztriába való szállításnál kölcsönhordóinkat bizonyos aránylag rövid időn belül meg lehet forgatni. Messzebb eső és különösen tengeren elérhető külföldre azonban a tartánykocsik egészén számításon kívül esnek, az illető országok hordót nem küldenek ide, saját hordóikat pedig a mostani viszonyok mellett, ha egyszer elküldenek, belátható

időn belül újabb szállítás céljaira vissza nem kapnók. De ki kell emelnünk, hogy szállító (transport) hordóinkból teljesen kifogytunk, mert azok a háboru alatt részben tönkrementek, részben külföldre vándoroltak és azóta hordógyáraink újat nem állítottak elő. Termelőinknél a borok ászok (lágér) hordókban vannak, amelyek szállításra teljesen alkalmatlanok.

Nem volna tehát a célnak megfelelő mód, hogy az egyetlen kiviteli helyzet és az egyetlen pénznemet, amelyért borunkat el tudjuk adni, kizárjuk a vásárlásból, hanem megfordítva ezen kivitelre ezenkívül minden más országot meg kellene nyerni és ezen egyetlen valután kívül minden valutáért is lehetségessé kellene tenni az eladást. Nem eltűntani a német-osztrák valuta ellenében való kivitel, hanem megengedni mindenféle valuta ellenében való kivitel, illetve kormányhatóságilag elhárítani azokat a nehézségeket, amelyek ezidő szerint egyéb országokba való kivitel elé és így egyéb valuták ellenében való eladás elé tornyosulnak.

Ha az általános megkönnyebbités helyett a meglévő lehetőségnek is csökkentését fogja az államhatalom előidézni, akkor nem hogy fokozná valutánk javítását és idegen valuták beszerzését, hanem ellenkezőleg, ezt az ezidő szerint egyetlen elérhető Német-Osztrák valutát is el fogjuk veszíteni. Ennek az lesz a következménye, hogy a mi pénzünkkel szemben a német-osztrák valuta ismét eléri színvonalát, amely pari volt a miénkkel, sőt hosszú ideig 5—10%-al drágább is volt a miénkkel. Azt, hogy a mi pénzünk jobbá lett, mint az osztrák pénz, kizárólag borexportunknak köszönhetjük. Már ez is valutánk javítását jelenti. Mi igen sok szükségleti cikket szerzünk be Német-Ausztriából és ezen bevásárlásoknál valutánk viszonylagos javulása már igen nagy gazdasági jelentőséggel bír. Ettől az egyetlenegy, bár csak viszonylagos előnytől is el fogunk esni a pénzügyminisztérium tervének megvalósítása esetén. Ha nekünk minden áron Német-Osztraktól eltérő idegen valutákat kell beszerznünk, akkor ezt módunkban áll sokkal egyszerűbben és borkivitelünk minden kára nélkül úgy beszerezni, hogy a kapott német-osztrák valutáért igyekezzünk márkát, lírát, hollandi forintot stb. venni, ez által saját valutánkat nem rontjuk, borkivitelünket nem gátoljuk és mégis hozzájutunk a szükséges idegen pénznemekhez. Azt azonban meg ne tegyük, hogy meglévő jó vevőinket magunktól elriasszuk, anélkül, hogy helyette máris megvolna a biztos másik és jobb vevő. Egy évszázados kapcsolatot fel ne bontsunk utópiáért!

2. Az előbb kifejtett valutáris tervnél is mélyrehatóbb veszedelmet jelent a borkereskedelemre, az egész borkivitelre, sőt közvetve egész közgazdaságunkra az a másik terv, amellyel a földművelésügyi minisztérium a borkivitel centralizálni kívánja.

Végtelen csodálkozásunknak batorokunk kifejezést adni afelett, hogy az elmúlt 6 év dacára is lehetséges az, hogy az állam a gazdasági tevékenységét monopopolizálni, vagy centralizálni akarja. Még eddig a világ minden államában és minden cikkében a centralizálás az illető termelést, vagy kereskedelmi ágat

„TEHAG“ G. M. B. H.
WIEN, IX.,
ALSERSTRASSE 32
TELEFON 39.933

FILTER für Gross-, Mittel- und Kleinbetriebe

PUMPEN modernster Ausführung

CHAMPAGNER- U. SCHAUMWEIN-

SCHLÄUCHE, Gelatine, Schwefeleinschl. etc.

Kellerer-
Maschinen

„UNION“ Weingrosshandlung Wien, X. Weinimport u. Export

Telefon
55.304

Telegramm-Adresse:
WEINUNION WIEN

teljesen tönkretette. A centralizálás még mindig csak arra volt jó, hogy az árut a dugárosok (Schleichhändler) kezébe juttassa, akik illegitim úton és ennek megfelelő illegitim haszonnal közvetítik az áruforgalmat. Egyébként centralizált kezelésben az áru sohasem jut el természetes úton a termelőtől a fogyasztóig, közben megromlik, tönkremegy az áru és ennek vesztesége mindig visszahárul a termelőre. Erre nagyon szép példa volt a bécsi káposztabotrány és a budapesti megrothadt bungonya.

Ha az állam azon a véleményen van, hogy az támogatásával olyan szervezet (konzorcium, szindikátus) tud teremteni, amely a kivittelt fokozni fogja, — amit mi tagadunk — akkor nem annak kell következnie, hogy az állam mindenkit eltilt a kivitteltől és csakis ennek az egy szervnek engedje meg az exportálást, hanem megfordítva állítson az állam kivitteli vállalatokat, de engedje meg az összes már meglévő és esetleg még magánúton keletkező export-cégeknek is a további kivittelt. Amit hazánk közgazdaságának összes eddig meglévő tényezői a legnagyobb erőlködéssel és szorgalommal, utánjárással, lelleményességgel nem bírtak elérni, azt egymagában egy, bár államilag támogatott, vállalat sem fogja tudni megcsinálni. Ellenben legyen meg a nemes verseny az államilag felállítandó szerv és a meglévő magánvállalatok között is és így egymás mellett még inkább lehetséges lesz a kivittelt fokozni...

A kivitteltre kerülő bormennyiség nem olyan csekély, hogy azzal takarékoskodnunk kellene és hogy azt egyetlen vállalat ne tudná bonyolítani. Ellenkezőleg, éppen a jelenleg meglévő Magyarország aránylag sokkal nagyobb %-ban kénytelen borát külföldre eladni, mint az azelőtti Magyarország. Ugyanis hazánkban olyan területei, amelyek ez idő szerint idegen fenhatóság alá kerültek, voltak legjelentékenyebb fogyasztói a megmaradt Magyarország borkereskedésének is. Most már tehát az elszakadt területek is külföldet képeznek borkereskedésük nézve. Az elzárult ezen területekre szállított bormennyiséget most már szintén Német-Ausztriába kell eladnunk, miután azon területekre a szállítási belátható időn belül nem lesz lehetséges.

Egy ilyen egyedárusító joggal felruházott központ tehát nemcsak magát a borkereskedelmet, ténny tönkre, mert hiszen Magyarországon a borkereskedelem csakis a kivitteltől állhat ezentúl, hanem ha nem volna, aki a boroikat kiszállítja, akkor a termelők nem tudják eladni terményüket, ennélfogva a termelők legérzékenyebb kárát is okozná ezen körülmény. És mivel külföldi valuta szerzésére ez idő szerint csakis borkunk áll rendelkezésünkre, ha borkunkat nem engedjük kivinni, elveszünk a külföldi valuta megszerzésének és így valutánk javításának egyetlen lehetőségétől is.

Míndezek alapján mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, mint a magyar kereskedelem hivatott védelmezőjét, hogy a tervezett káros intézkedésektől közgazdaságunkat megszabadtani kegyeskedjék. Mély tisztelettel kérjük azt is, hogy Nagyméltóságod kegyeskedjék egy olyan ankétot összehívni, amelyen az érdekelt szakminiszterek kiküldöttein kívül a bor termelői is és a borkereskedelmi érdek képviselői is megjelenhessenek és ott élőszóval adhatják elő felvilágosításaikat mind-

ezen égetően fontos kérdésekben. Kérjük, hogy végre méltóztassék ilyen életbevágó fontos kérdésekhez azon érdekelteket meghívni és meghallgatni, akiknek gazdasági egzisztenciájuk függ az intézkedésektől és akik viszont szakemberek lévén, egyedül hivatottak megfelelő információt adni a tervezett intézkedések várható következményeiről.

Hazánk közgazdasága annyira beteg, annyi sebből vérzik és annyira elgyengült, hogy további próbálkozásokat rajta bizonytalan intézkedésekkel nem szabad tenni. Mert mire kiderülne, hogy a tervezett intézkedések károsak, céljuknak meg nem felelnek, akkorára helyrehozhatatlan károkat származhatnak, melynek folytán hazánk közgazdasága még jobban fog szenvedni. Addig is azonban, míg ezen tanácskozások folynak és amíg végleges döntés történik, meg ne állítjuk egy pillanatra sem az addig lehetséges borkivittelt, mert minden nap, amit elmulasztunk, a borkereskedőre, a bortermelőre és az egész országra annyira káros, hogy azt előidézni semmi körülmények között sem szabad. Szerencsétlen gondolat addig beszűntetni a borok kiszállítását, míg helyette más helyes célszerű és eredményes intézkedés nincs.

Kérésünk megismétlése mellett, maradtunk ügyünk Nagyméltóságod jóindulatába ajánlván,

hazafias tisztelettel

Magyar Borkereskedők Orsz. Egyesülete.

Mint ismeretes, kormányunk az érdekeltég erőteljes állásfoglalása folytán a borkivitteli szindikátus létesítésétől teljesen eltekintett; méltányolva álláspontunkat a borknak Német-Ausztriába való német-osztrák korona ellenében történő exportálása tárgyában is, amennyiben az exportvalutáról szóló rendelet értelmében minden országba az illető ország valutájának ellenében exportálható áru. Nem mulaszthatjuk el ehelyütt a Wiener Weinhändler-Verband-nak hálás köszönetünket kifejezni azon erőteljes támogatásért, amelyben bennünket a pénzügyminiszterrel folytatott tárgyalásaink közben részesíteni szives volt.

Fontos érdekek késztették igazgatóságunkat arra, hogy megkereséssel forduljon a kereskedelemügyi magyar kir. miniszteriumhoz oly irányban, hogy Budafok vasuti állomásnak a Budapest központi Máv. Üzv. hatáskörébe való csatolásáról gondoskodás történjék. A beadvány szövege a következő:

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

Alulírott Magyar Borkereskedők Országos Egyesülete tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy a következő előterjesztésünket kegyes jóindulatába fogadva kedvező értelemben elintézz méltóztassék:

Tudomásunkra jutott, hogy a hó 11.-én a forgalomba bekapcsolandó pécsi máv. üzletvezetőség lesz hivatva a volt zágrábi máv. üzletvezetőség magyarországi hatáskörét átvenni.

Budafok állomás a zágrábi máv. üzletvezetőség hatáskörébe tartozott, de Horvátország elszakadása óta ideiglenesen a budapesti központi máv. üzletvezetőség által kezeltek. Minthogy félt, hogy a pécsi máv. üzletvezetőség felállításával Budafok állomás ezen üzletvezetőség hatáskörébe kerül át, tiszteletteljes kérelmünk odairányul, hogy elren-

delni kegyeskedjék, miszerint Budafok állomás végleg a budapesti központi máv. üzletvezetőséghez tétessék át.

Kérelmünk támogatására felhozzuk, hogy Magyarország borkereskedelmének Budafok ugyszólván a centruma. A borszállításokkal kapcsolatosan a mai nehéz szállítási és közlekedési viszonyokból kifolyólag tömérdek egyes-bajos dolga akad az érdekelt feleknek az üzletvezetőséggel. Míg az üzletvezetőség Budapesten van, addig ezen ügyek túlnyomó része élőszóval, vagy írásban, de mindenesetre igen rövid idő alatt elintézhető. Az állomásnak a pécsi üzletvezetőség hatáskörébe való áthelyezése esetén azonban mindez ügyek elintézése minimum 8—14 napot venne igénybe a rossz postai összeköttetés folytán s az amugy is lassu szállítás ugyanennyivel meghosszabbíthatnák.

Amidőn bátrak vagyunk Nagyméltóságod kegyes figyelmét felhívni arra a körülményre, hogy a borknak mint exportcikkek fontosságánál fogva nemcsak a bor termelésével és forgalomban hozatalával foglalkozókat, de közvetve az egész országot sújtaná az az intézkedés, melytől való eltekintést bátrak voltunk kérni, maradtunk tiszteletteljes előterjesztésünket megismételve,

mély tisztelettel:

Magyar Borkereskedők Orsz. Egyesülete.

Élénk visszhangot keltett az igazgatóságban a kereskedelmi kamara azon kezdeményezése, amelyet a kereskedői tisztesség fokozottabb védelme megóvása céljából tett és amely az üzleti tisztesség védelmét szolgáló zsűriben fogja megoldását nyerni. Az igazgatóság egyhangulag úgy határozott, hogy ebben a zsűriben képviseltetni fogja magát.

Általános tájékoztatásnak uralkodott tagjaink között a folyó évre szóló adóvallomások megtétele és az adóvallomási ívek kitöltésének módjára nézve. Tagjainknak ez irányban segítségére is leendő meghívtuk dr. Kiss Géza pénzügyminiszteri titkárt, aki is igen értékes előadással szolgált a vallomások kitöltésének módjára nézve.

Szükségét érezte egyesületünk annak, hogy arra való tekintettel, hogy egyesületünk tagjainak igen nagy szállítmányai vannak, amelyek a mai magas tarifa mellett az üzleti büdzsé nem csekély megterhelését jelentik, egy tarifaszakértőt alkalmaz arra a célra, hogy az tagjaink fuvarleveleit állandó felülvizsgálat tárgyává tegye. Hosszasabb tárgyalás után kénytelen volt igazgatóságunk ezt a tervet elejteni, azonban érintkezésbe léptünk egy neves tarifacéggel és egyesületünk tagjainak sikerült igen kedvező feltételeket biztosítani.

A román megszállással kapcsolatban megszenvedett károk konstataciója és jóvátételi bizottsága által törtenendő megtérítése céljából az egyesület statisztikai adatgyűjtést folytatott le arra vonatkozólag, hogy mennyiben érte tagjainkat a román megszállás alatt károsulás. Az adatgyűjtés eredményét egyesületünk a Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Külföldi Vagyonvédelmi szervezetnek juttatta el.

Ismételten és behatóan foglalkozott az egyesület úgy az igazgatósá-

gi, mint teljes üléseken azzal a tartóhatatlan állapottal, amely onnan származik, hogy az Osztrák-Magyar Bank deviza-osztálya idegen valuta átszámítása körüli eljárása annyira önkényes és rendszertelen, hogy a kalkulációt teljesen lehetetlenné teszi. Az igen tisztelt közgyűlés valamennyi résztvevője annyit hallott már e tárgyról, annyit cikkeztünk, és annyi memorandumot nyújtottunk be e tárgyban, hogy feleslegesnek tartjuk e helyütt részletesen kitérni azokra az érvekre, amelyekkel a pénzügyminiszteriumot egy racionálisabb eljárás követésére óhajtottuk rábírn.

A hazai borkereskedelem ügyét támogatandó, megszervezendő azon széleskörű propagandának az alapja, amely szükségeltetik ahhoz, hogy a háborus viszonyok szétzilálta kaotikus állapotok után a magyar bor ismét elfoglalja külföldön azt a helyet, amelyet a háboru előtt elfoglalt és amely ma is méltán megilletné, elhatározta az egyesület, hogy az Ungarische Weinzeitung című borászati hetilapnak az egyesület hivatalos jellegét megadja. A Weinzeitung hetenként hozza az egyesület hivatalos közleményeit és állandóan készséggel áll minden tekintetben a szakmai összerdekek szolgálatában.

1920 április 28-án elrendelté a magyar kormány a Magyar Országos Borkivitteli Szakbizottság felállítását, amely hivatal a borkivittelt iránti kérelmeket elintézi és általában a magyar borkivittelt felett felügyeletet gyakorol. Ezen Borkivitteli Szakbizottságnak tagjai a képviselőkön kívül a Magyar Szőlősgazdák Országos Egyesületének, valamint a mi egyesületünknek 3—3 tagja, ilyenképp tehát a hazai borkereskedelemnek érdekei a legmegfelelőbb módon meg vannak óva a szakbizottságnak eljárásával kapcsolatosan.

Foglalkozott az igazgatóság a napisajtót átjárta azon hírrel, amely szerint a tőzsdetanács a bor- és szesz-tőzsde felállítását kontemplálná. A tőzsde főtítkárságával lefolytatott tanácskozás azonban kiderítette, hogy a lapokban megjelent hír minden komolyabb alapot nélkülöz. Ebből az alkalmából egyesületünk állást foglalt a bontőzsde ügyében és arra a meggyőződésre jutott, hogy a borszakma tárgyát képező áru sokféleszerűsége folytán a szakma egyáltalán nem alkalmas a tőzsdealapra való fektetésre. Ha azonban az igazgatóság nem is propagálja a bontőzsdének szempontját, annál inkább szükségesnek látja egy olyan csarnok felállítását, ahol a borkereskedők, bizományosok és borügynökök egy határozott időben, esetleg naponként az ügyletek lebonyolítása céljából összejöhetnek. Itt vagyunk bátrak jelenteni, hogy megkereséssel fordultunk a tőzsdéhez oly irányban, hogy a tőzsdei árfolyamjegyzőbizottságba egyesületünk egyik tagját felvenni kegyeskedjék a célból, hogy egyesületünk legalább valamelyes ingerenciát gyakorolhasson az árfolyamok jegyzése körül, miután azon óriási valutamennyiségre való tekintettel, amelyek a bor exportálása kapcsán a borkereskedők révén az országba bejutnak, ezt a legna-

gyobb mértékben indokoltá teszik. Behatóan foglalkozott az igazgatóság a pénzfelülbélyegzési rendelettel, annak kritikájával és a titkárság külön ülés keretén belül ismertette a felmerült és felmerülhet aggályos körülményeket, azoknak orvoslását célzó javaslatokat az egyesület memorandum formájában juttatta el a kormányhoz.

Egyesületünk az ezidei budapesti kereskedelmi és iparkamarai választásokon eredményteljesen vett részt. Arra a nagymértvű fontosságra való tekintettel, amely a borkereskedelem hazánk jelenlegi közgazdasági viszonyai között különösen a lerongyolt valutáris helyzetünk feljavítása szempontjából bír, a legszélesebbkörű propagandát indítottuk meg, melynek eredményeképp sikerült Belatiny Artur igazgatósági tagunkat a kamara rendes, Zerkowitz Oszkár igazgatósági tagunkat póttagjaképp üdvözölhetni.

Egyesületünket a pénzügyminiszterium meghívta az italmérési jövedékről szóló törvényjavaslat tervezetbe való betekintéshez. A törvényjavaslat tárgyában, amely a mi szakmánkra, nézve végtelenül sérelmes intézkedéseket tartalmaz, egyesületünk memorandummal fordult a kormányhoz, amelynek szövege a következő:

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

A Magyar Borkereskedők Országos Egyesülete nevében elsősorban hálás köszönetünknek vagyunk bátrak kifejezést adni azon megítéltelő előzetekénységért, amellyel betekintést engedett nyerni a most készülő állami italmérési jövedékről szóló törvényjavaslat tervezetbe.

Amidőn azonban köszönetünknek ilyen módon kifejezést adunk, nem hallgathatjuk el, hogy az egyesületünkben tömörült érdekeltség, amely pedig magában foglalja Magyarországot valamennyi számottevő bormagykereskedőjét, nem csekély aggodalommal vette a törvényjavaslatot tudomásul. Legyen szabad elsősorban azzal az alapvető és a hazai bortermelés és borkereskedés terén új érárt teremtő intézkedéssel foglalkoznunk, amely a legnagyobb aggodalommal tölt el bennünket és amely azt rendeli el, hogy a bornak nagyban való eladása felett kizárólag az állam rendelkezik és ennek nagyban való eladásával csak az foglalkozhatik, ki arra a pénzügyi hatóságtól engedélyt nyer. A kérdés elbírálásánál igyekeztünk belehelyezkedni a törvényjavaslatot alkotó intencióiba és arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ennek az intézkedésnek csak két célja lehet. Az egyik a szakmának purifikációja minden illegitim elemtől, amely a legutóbbi évek folyamán sorainkba befurakodott és különböző, többé-kevésbé piszkos machinációval szakmánk régi jó hírnevét úgy a bel- mint a külföldön nagyban veszélyeztetni. A legális magyar borkereskedelem ezt az intenciót a legnagyobb örömmel üdvözli és magáévá teszi, mert elsősorban saját magának jól felfogott érdeke, hogy a szakma integer voltáról úgy a külföldön, mint a belföldön mindenki meg legyen és meg lehessen győződve.

A másik szempont, amely a kormányt arra indította, hogy a borral való nagykereskedés terén megtegye az első lépést az állami monopólium felé, kizárólag fiskális érdek volt, amennyiben megkíván ragadni a kormány minden alkalmat vilált viszonyainak legálább némi rendezésére. Teljes mértékben méltányolva ezt az álláspontot, meg kell jegeznünk, hogy ezt a pontot nemcsak,

hogy nem látjuk célravezetőnek, de egyenesen attól félünk, hogy a borkereskedelemnek ezen megkötöttsége az államkincstárra anyagi károsodással fog járni.

Nem szeretnénk Nagyméltóságod türelmét e helyen hosszasan igénybe venni, utalunk tehát egyszerűen arra a már több ízben kifejtett álláspontunkra, hogy különösen a külfölddel való kereskedelmi forgalomnak első előfeltétele: a kereskedelem szabadsága. Borkereskedésünk körüli politika, hogy lehető nagymennyiségű bor exportálása révén vagy saját valutánkat javítsuk, vagy legálább államkincstárunkat az elérhető legnagyobb mennyiségű külföldi valuta birtokába juttassuk. Félő, hogy a borkereskedelem szabadságának ezen újabb korlátozása éppen legnagyobb cégeinket fogja reábirni arra, hogy azon bizonytalanságok és esetleges vezetiók folytán, amelyek a jelen tervezet eredményeképp árnyékukat előrevetik, a borral való kereskedelem folytatásától elálljanak. Így van az, különösképpen nem a törvényjavaslattervezetben foglalt tárgyi intézkedések miatt, hanem abból a körülményből kifolyólag, hogy a tervezet technikai összeállításánál fogva tömördek kérdést hagy megoldatlanul és tömeges miniszterpretációknak ad helyet. Oka ennek minden valószínűség szerint az a körülmény, hogy a bor, illetve szeszszel való nagykereskedésre vonatkozó intézkedések ugyanegy tervezetben vannak felvéve és tárgyalva a korlátolt és korlátlan kimérésre vonatkozó intézkedésekkel, és legtöbb helyen nincs megfelelő éles határ vonva arra vonatkozólag, hogy a javaslat mely részei vonatkoznak az előbb, illetőleg az utóbb említett kategóriára.

Bátrak vagyunk ennek illusztrálására egész rapszodikusan egy-két példát bemutatni.

5. §. 1. bekezdés: „Szeszes italok kimérésére, kismértékben való elárúsítására, valamint nagyban való eladására szolgáló engedély csak meghatározott helyiségre, illetve alkalomra adható.”

Ez a kitétel az eredeti szövegezés szerint éppugy vonatkozik kismértékben való elárúsításra, mint a bormagykereskedésre. Aki azonban a bormagykereskedés természetét ismeri, nem zárkozhatik el annak elismerése elől, hogy ilyen módon borral kereskedni nem lehet. A bormagykereskedő az ország legkülönbözőbb részein vásárolja borait és nem egyszer ugyancsak központi irodáján kívül is adja el azokat. Ezen 5. §. 1. bekezdése értelmében tehát a nagykereskedő még engedély birtokában sem folytathatná üzleti tevékenységét.

A 17. §. e) pontja szerint elvonható az engedély, ha az engedélyes az engedéllyel annak kiadásától számított 3 hó alatt vagy későbbben bármikor 1 hónapig indokolatlanul nem él. Ez ismét a régi italmérési törvényből átvett egy részletnek látszik, amely nem számol az a körülménnyel, hogy a törvény a nagykereskedelempre is kiterjesztetett.

Ilyen és ehhez hasonló jellegű kétségek garmadával fordulnak elő. Ezeknek eliminálása céljából bátrak vagyunk tisztelettel kérelmezni, hogy vagy tárgyalassék a bormagykereskedésre vonatkozó intézkedések egészen különálló fejeztekben, vagy pedig az egész javaslaton végig vonuló tüzetes precizálás által történjék gondoskodás arról, hogy a javaslat törvényerőre való jutása esetén ilyen jellegű kételyek ne foroghassanak fenn.

A 8. §. utolsó bekezdése szerint a szeszes italok nagyban való eladására szolgáló engedély kiadását a pénzügyminiszter magának tarthatja fenn, továbbá a 13. §. 5-ik pontjának 2-ik bekezdése

értelmében a szeszes italok nagyban való eladása, illetve eladásának közvetítésére jogosító engedélyek létszáma előzetesen nem állapíttatik meg, de az ily engedélyek, nemkülönb a létszámba be nem tudott korlátlan kimérési engedélyek közszükségleti, közegészségügyi, közérdekeltségi és közrendészeti szempontok gondos mérlegelése mellett csakis valóban indokolt esetekben adhatók ki.

A fenthivatkozott 8. és 13. §-ra, továbbá a 21. §-ban provideált felszólalási bizottságra vonatkozólag azon tiszteletteljes előterjesztéssel vagyunk bátrak Nagyméltóságodhoz fordulni, hogy kegyeskedjék az engedélyezés alkalmával véleményező közegként a Magyar Borkereskedők Országos Egyesületét bevinni. Amidőn hangsúlyozzuk azt, hogy az érdekeltség teljes egyhangúsággal foglal állást a szakma purifikációjának szükségessége mellett, nem mulaszthatjuk el reámutatni, hogy az érdekeltség körében végtelen megnyugvással szolgálna Nagyméltóságodnak egy olyan intézkedése, amely lehetővé tenné, hogy azon erkölcsi testület, amelybe tömörülve az egész magyar borkereskedelem keresi szakmai érdekének védelmét, bizonyos ingerenciát gyakorolhat az engedélyek kiadására, illetve ki nem adhatása körül.

Végül látrak vagyunk még Nagyméltóságodot oly irányban megkeresni, miszerint elrendelni kegyeskedjék, hogy a tervezet részletes megbeszélése tárgyában a földművelésügyi miniszterium bevonásával, esetleg annak rendezésében e tárgyban értekezlet hívassék össze, a hol is alkalom nyújtatik majd az egész magyar borral való kereskedelemben érdekelt közönség képviselőinek e javaslatához szólni és esetleg korrektívumait előadni.

Maradtunk Nagyméltóságodnak újól az azon szíves előzetekénységéért, amelyet a vezetése alatt álló miniszterium a velünk való tárgyalások folyamán tanúsított hálás köszönetet mondva, nagyrabecsülésünk kifejezése mellett:

Magyar Borkereskedők Orsz. Egyesülete.

Részletesen foglalkozott az igazgatóság az áruuzsorával foglalkozó törvényjavaslattal, nemkülönb a Magyar Kereskedelmi Csarnok által kezdeményezett Magyar-Lengyel Kamara kérdésével.

Allást foglalt az igazgatóság a budapesti nagy kikötő felállításának kapcsán borászati szempontból szükséges intézkedésekhez és egyhangulag arra az álláspontra helyezkedett, hogy a hazai borkereskedés és bortermelés szempontjából a magyar borakodónak felállításához igen fontos közgazdasági érdekek fűződnek, különösen, ha azt össze lehetne kötni a borraktárakkal és pincékkel. Ami különösebben az utóbbiakat illeti, azok Budafokon már megvanak és a jövőre nézve az iránt kellene intézkedni, hogy a budafoki állomáson a vasuti kocsiának a hajóra való közvetlen átrakodása útján oldassék meg a kérdés.

Az üres transzportfordókra nézve a vámkezelési eljárás eltörlését egyesületünk a következőkben kérte a kereskedelemügyi miniszteriumtól: Nagyméltóságú Miniszter Ur!

Tisztelettel alulírott egyesület által képviselt borkereskedői érdekeltség nevében, alábbi tiszteletteljes sürgős kérelemmel van szerencsénk Nagyméltóságodhoz fordulni:

Azokra a nagyfontosságú közgazdasági érdekekre való tekintettel, amelyek a magyar borhoz, mint egyetlen exportcikkhez, különösen valutajavítási szem-

pontból fűződnek, minden eszközt igénybe kell venni az export megkönnyítése céljából. Azok között a nehézségek között, amelyek szerint a borexport útjában, mint csaknem leküzdhetetlen akadályok állnak, a 200 koronás kiviteli illetékek, valutaelszámolási nehézségek, közlekedési mizériák, stb. felül súlyos terhet jelent az is, hogy az országba bejövő boros transzportfordókra nézve egy nehézkes vámkezelési eljárás van folyamatban, amely a pénzügyi közeg helyszíni kiszállása folytán jelentékeny idővesztéssel és egyegy vagon üres hordó után naponként 50-60 korona fekbérrel jár. Különösen érezhető ennek az állapotnak a kihatásai Budafokon, az ország legnagyobb boremporiumában, ahol ugyan székel egy pénzügyőri kirendeltség, de ennek hatásköre ezen vámkezelési eljárásra ki nem terjed és így a Budapesten székelő fővármihával közögeinek kell esetről esetre kiszállniok, ami minden egyes alkalommal jelentékeny idővesztéssel jár. Ezen állapot mielőbbi megszüntetése, a borexporthoz fűződő, fent kifejtett általános érdekeken felül annál is inkább kívánatos, mert az uralkodó nagy hordóhiány miatt minden óra, amely a hosszadalmas vámkezelési eljárás alatt elvész, nagy veszteséget jelent.

Kötelességet vélnünk teljesíteni, amidőn fenti anomáliára kellő időben hívjuk fel Nagyméltóságod szíves figyelmét. Az idén eddigelé kiválóan jó szüreti kilátásaink vannak és minthogy a közismert nyersanyaghiányra való tekintettel, a hordóhiány problémája a szüret idejére az eddigieknél is veszélyesebb mértékben fog jelentkezni, a bortermelésnek, a borkereskedelemnek egyaránt sürgős érdekében áll az, hogy az üres transzport-borshordókra nézve 900 liter ürtartalomig a vámkezelési eljárás eltörlőttessék.

Maradtunk, kérelmünket Nagyméltóságod szíves jóindulatába ajánlván mély tisztelettel:

Magyar Borkereskedők Orsz. Egyesülete.

Igazgatóságunk legutóbb a valutáris és transzportkérdésekben újabb memorandummal fordult a magyar kormányhoz, amelyben a szakmánkat sérelmező körülményeknek a legsürgősebb orvoslását kérte annál is inkább, mert az olasz részről verseny a legnagyobb veszélyel fenyegeti borkereskedelmünket. A memorandum a következőképpen szól:

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

Mély tisztelettel alulírott egyesületünkben tömörült magyar borkereskedői érdekeltség nevében a következő sürgős kérelemmel van szerencsénk Nagyméltóságodhoz fordulni:

A 200 koronás kiviteli illetéket a Nagyméltóságú Magyar Kir. Kormány abban az időpontban léptette életbe, amidőn a magyar borarak a legmagasabb árnívót érték el. Azon hírek és információk azonban, amelyek ezen kiviteli illeték életbe léptetését megelőzték és hónapokon keresztül keringtek, különösen a bécsi és egyéb külföldi kereskedőket arra indították, hogy azok minden lehetőséget felhasználva, minél nagyobb mennyiségű bort szerezzenek be Magyarországon, még mielőtt a kiviteli illetékről szóló kormányintézkedés életbe fog lépni. Ami különösen az osztrák kereskedőket illeti, ezek már csak azért is siettek borszükségletüket lefedezni, mert Ausztriában állandóan a vámtételek emelkedéséről is szó volt, amely tényező szintén a minél korábban és minél nagyobb mennyiségben való behozatalra serkentette a kereskedőket.

Ilyen előzmények és a 200 K-ás kiviteli díj összehatásainak eredményeképpen ma mint egy hónap óta a magyar borok eladása a legteljesebb mértékben pang. Tudomásunk van arról is, hogy az osztrák kormány tárgyalásokat folytat Olaszországgal az olasz borok behozatalára nézve és úgy vagyunk informálva, hogy bécsi cégek Triesztben máris nagyobb mennyiségű olasz borokat vásároltak. Jelenteniük kell Nagyméltóságodnak azt is, hogy a csecho-szlovák kormány szintén lényegesen megnehezítette magyar boroknak Csecho-Szlovákiaiba való kivitelét és ott is ugyancsak Olaszországgal folytatnak tárgyalásokat, amely tárgyalások arra irányulnak, hogy az olasz borok importjának minél kedvezményesebb helyzetet teremtsenek.

Hazánkban még nagyobb mennyiségű borkészletek várnak eladásra és a közelmúltban felszabadult tiszántúli területeken is jelentékeny mennyiségeket ajánlanak eladásra, azonban azok elhelyezése ma csaknem teljesen lehetetlen.

Mindezek előrebocsátása után a hazai bortemelés és borkereskedelem szempontjából elkerülhetetlenül sürgős szükség van arra, hogy a 200 K-ás kiviteli illetéket azonnal hatályon kívül helyezni méltóztassék.

A magyar borkivitel országos jelentőségű ügyének orvoslása és a korábbi névönak visszaállítása érdekében, továbbá sürgősen rendezendő volna a valutakérdés, amely tekintetben részletekre nézve kimerítő felterjesztéseinkre utalunk.

Folyó év március közepe óta a külfölddel való forgalomban teljes stagnáció állott be. Az a mennyiség, amely azóta export tárgyát képezte, korábbi bevásárlásokból származó maradvány volt.

A magyar borkivitel főképp a régi Ausztria területére van utalva, miután minden fáradozásunk dacára nem sikerült még csak félig-meddig számbavehető bormennyiségeket is az azelőtti vámkülföldre kivinni, Németországot sem kivéve, amely szigorú behozatali tilalommal zárja el a bor importálásának minden lehetőségét. A mai Lengyelország területe sem jöhet a magyar bor számára tekintetbe a jelenleg fennálló teljes borbehozatali tilalom miatt. Ami a csecho-szlovák köztársaságot illeti, úgy tény ugyan, hogy őszi óta nagyobb bormennyiségeket tudunk ott elhelyezni, részint direkte, részint Ausztrián keresztül, azonban egynéhány hét óta a prágai kormány nem ad magyar bor számára behozatali engedélyt, ellenben Olaszországgal tárgyal egy nagyobb olasz borkontingens behozatalának dolgában. Ezt a piacot a mi kivitelünk egyelőre valószínűleg teljesen elveszti; legjobb esetben is az olasz borral kell a versenyt felvenni.

Ausztriában, eddig legfontosabb piacunkon szintén annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy az olasz bor versenye folytán teljesen kiszorújunk. Egyezségek kötöttek Ausztria és Olaszország között, melynek következtében Ausztria az olasz borok számára a behozatali engedélyt haladék nélkül megadja. Ezt a forgalmat Olaszország megkönnyíti egyrészt azért, hogy Triesztben igen gyorsan bocsájt vagonokat a borszállítmányok rendelkezésére, másrészt mérsékelt tarifákat engedélyez, a kivitel nem köti engedélyhez és az exportért befolyó idegen valutát nem veszi igénybe.

Az olasz borok az olasz valutának esése folytán jóval olcsóbbak, mint a többnyire minőségileg sokkal gyengébb magyar 1919-es borok. Ehhez a körülményhez hozzájárul még az, hogy a ma-

gyar bor egy hl-ként 200.— koronás kiviteli engedéllyel terhelhetik, továbbá, hogy az Osztrák-Magyar Bank önkényes leszámítolási eljárása folytán a bort még egy ennél is sokkal magasabb, a kurzus-vesztéséből származó teher-tétel sújtja.

Ha Magyarország ezen utolsó és legfontosabb piacát nem akarja végkép elveszíteni, úgy a következő sürgős intézkedések látszanak szükségeseknek:

1) Meg kell szüntetni azon kötelezettséget, mely szerint az exportért befolyó valutát az Osztrák-Magyar Banknak át kell engedni. Az a kár, amely az exportért a valuta átengedésétől éri, ma hl-ként 300 korona és még ennél is több. Változását ennek a tartóhatatlan állapotnak csak a fentemlített intézkedés teljes megszüntetése hozhatja. Olasz konkurrenciánkhoz hasonlóan nekünk, magyar borkereskedőknek is lehetővé kell tenni, hogy export-valutáinkkal szabadon rendelkezessünk, ha üzletileg teljesítőképesek kívánunk maradni. Ha egyáltalán szükséges egy olyan cikknek, mint a bornak, amelyben ily óriási feleslegünk van, kivitelét engedélyhez kötni, úgy legyen elegendő, ha az exportáló leszámítolását valamely itteni banknak bemutatja és ezzel bizonyítja, hogy borküldeményének ellenértéke Magyarországon bevételeztetett.

2) Folyó évi március 1.-e óta fennálló hl-ként 200.— koronás borkiviteli illeték megszüntetendő.

3) Borküldemények szállítása külön engedély beszerzése nélkül tétessék lehetővé. Amennyiben ez jelenleg még nem volna lehető, úgy kérjük utasítani az Államvasutak igazgatóságát, hogy a borra vonatkozó szállítási engedélyeknek az eddig szokásos három hét helyett hat heti érvényességet adjon. Ez a megkönnyítés különösen magyfontosságú a külföldi vevő számára, aki jelenleg csak rendkívüli idő és pénzbeli áldozattal tudja borbevásárlásait lebonyolítani. Az idegen vevő gyakran egy hetet is kénytelen Budapesten tölteni, amíg szállítási engedélyt megkapja és gyakran előfordul, hogy vagonhiány, vagy más nehézségek miatt az engedélyt három héten belül nem tudja felhasználni, úgy hogy kénytelen még egyszer Budapestre felutazni és ismét időt veszíteni az engedély megújítása céljából.

Bátrak vagyunk újlag rámutatni arra, hogy igen nehéz lesz az olasz konkurrenciát kiszorítani, ha az egyszer megvetette a lábát Ausztriában. Ausztriának, legfontosabb kiviteli piacunknak elvesztése egész borgazdaságunk számára katasztrofális volna. Gyors segítség annál is szükségesebb, mert annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy borkészletünk nagy részét már nem leszünk képesek idejekorán kiszállítani, a mely esetben a következő szüretelés elhelyezésére hordóink teljességgel hiányoznak.

Bizva azon meleg jóindulatban, amellyel Nagyméltóságod a magyar borgazdaság érdekeit mindig megóvta, annak a reményünknek adunk kifejezést, hogy Nagyméltóságod felterjesztésünket kegyesen fogadni és a szükséges intézkedések foganatosítását a legsürgősebben elrendelni kegyes lesz, maradtunk nagyrabecsülésünk kifejezése mellett,

mély tisztelettel:

Magyar Borkereskedők Orsz.
Egyesülete.

Ezzel nagyjából kimerítettük azon civi és gyakorlati kérdéseket, amellyel igazgatóságunk és teljes üléseink az elmúlt egyesületi év folyamán

foglalkoztak. Információ céljából jelenthetem, hogy tagjaink száma összesen 178 és pedig 125 rendes, 26 pótlótag, 6 kültag és 21 alapító tag.

Meghonosítottuk szakmánkban a periodikus heti ülések intézményét és azt hisszük, hogy évvel az újítással egy határozott lépéssel vittük előre egyesületünk és ezzel a hazai borkereskedelem ügyét is. Azon körülmény, hogy hétről hétre érkeznek hozzánk tagfelvétel iránti kérelmek, arra enged következtetni, hogy egyesületünk immáron elhagyta a gyermekbetegség éveit és hazánk közgazdasági életében számottevő faktorrá nőtte ki magát. Nem volt könnyű ez a lefolyt év a hazai borkereskedelem számára. Tömérdék bajjal és nehézséggel kellett megküzdenünk és hogy mégis megnyugvással tekintünk az elmúlt évre, tesszük ezt azért, mert érezzük azt, hogy becsületes munkával eredményeket értünk el, eredményeket, amelyek közül nem a legutolsó az a tény, hogy a hazai borkereskedelem erős bástyája szilárdan, egyre gyarapodva áll fenn oly szerény auspiciumok között megindult egyesületünk.

Kérjük az igen tisztelt közgyűlést jelentésünk tudomásulvételére.

A közgyűlés vita nélkül, egyhangulag tudomásul veszi az előterjesztett évi jelentést.

Ezután Steiner Mihály pénztárnok ur előterjeszti az

Egyesület számadásait.

Az 1919—1920 évi mérleg a következő:

Vagy on:

Folyószámla-követelés 70.299.83,
készpénz 118.26, állampénztári jegy 240.—, tagdíjhátralékok 17325.—, irógép 5200.—, nyomtatványok 2800.— = 95.983 K 09.

Teh er:

Egyenleg, tiszta vagyon 95983 K 09.

Nyeresség-vesztégszámla:

Bevételek:

Tagdíjak 132.949.—, bankkamat 1176.24, gyűjtés 1800.— = 135925 K 24.

Kiadások:

Személyzeti kiadások: 48083.33, gyorssegély-alap 2000.—, különböző költségek 1964.08, irógép, gyorsírók, nyomtatványok 8578.—, propaganda 5000.—, egyenleg folyószámlán 70299.83 = 135925 K 24.

A közgyűlés vita nélkül, egyhangulag elfogadja a pénztáros előterjesztéseit, megadja az Igazgatóság részére a felmentvényt és köszönetet szavaz az Igazgatóságnak, valamint az Egyesület összes tisztviselőinek.

Következnek a választások.

Egyhangulag, felkiáltással a következő urak választatnak az Igazgatóságba:

Popper Zsigmond,
Huszt János,
Hirschfeld Dániel,
Polgár István,
Oppenheim Henrik és
Wörner Tivadár.

BOROSHORDÓK BORSZIVATTYUK

minden nagyságban és mennyiségben, ujak és használtak állandóan raktáron

Klein és Duschinsky, Budapest VI, Király-utca 26

A számvizsgáló-bizottság eddigi tagjai:

Schwarzenberg Alfréd,
Dietz Miksa és
Fleischmann Manó

egyhangulag újból megválasztatnak. Egyéb tárgy nem lévén, az ülés az elnök elnökletével véget ért.

JOSEF CIFKA

BUDAPEST,

V., Vilmos császár-ut 48

Fachgeschäft für Kellereibedarfsartikel,
Korke, Flaschen, Armaturen etc. 3

Korke, Kronenkorke, Holzspunde (Schrötl- und Fichten-spunde), Flaschenkapsel, Fassbleche, Holzpipen liefert am allerbilligsten

Gebrüder Guth

VI., Gróf Zichy Jenő-utca 36

Telephon 163—23. 19

Alle Artikel aus Metall für Kellerei und Weingärtner liefert vom Lager

FRANZ HIRMANN

METALLWARENFABRIK

Budapest, VII., Csányi u. 7—9. — Tel. J. 106-27.

„Szerderit“ Erste ungar. Kunstkorke- & Korkefabrik

DESIDER SZERDAHELYI

BUDAPEST, VIII., RÁKÓCZI-TÉR 11.

Telefon: József 65—90 20

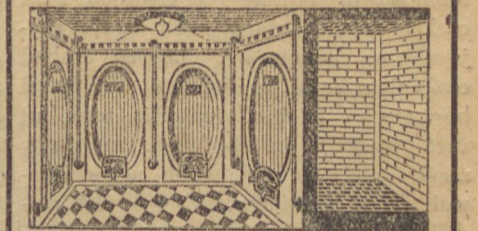
Liefert zu billigsten Fabrikspreisen Korke in allen Grössen u. Quantitäten.

JOSEF KRASZNER

CEMENTWARENFABRIK-A. G.

Fabrik: Budapest, X., Kerepesi-ut 67. sz.

Beton, Eisenbeton, Boden- und Wandbelag, Cement- und Mosaikplatten.

Erzeugt: Brunnenringe, Cementröhre, Blocksteine, Bodenziegel, Badenwannen, Betonpfosten etc.

Specialität: Cementglasfässer und Betonbehälter

BRILLIÁNSOKAT

gyógyszereket, ékszereseket mindenkinél drágábban vesz

Székelly Emil ékszerüzlete,

Budapest, Király-utca 51. Teréz-templommal szemben. Tel. József 105-35.

CZAKL BÉLA

Bormérők, Malligand borvizsgáló-készülékek, barométerek és R.-féle fajsúlymérők kicsinyben és nagyban

Budapest, V. ker., Váci-út 94.

Für die Schriftleitung verantwortlich:

Arthur Singer.

Für den Verlag verantwortlich:

Gustav Wilczek.

Druck von Aladár Róvó, Budapest.